

Verbena deel 3

De groep rende in vliegende vaart weg en Caro en Martijn holden erachter aan. Steeds verder gingen ze het bos in. De zwarte capes van de jongeren wapperden achter ze aan. Caro vertraagde haar pas.

“Ik kan niet meer” hijgde ze en stopte. Martijn stopte ook. Ze waren achterop geraakt. Martijn hijgde ook.

“SJesus wat gaan die snel” zei hij. Hij stond voorover en hield zijn handen op zijn knieën. De lucht was donker geworden en ze hoorden het in de verte donderen.

“We moeten ze bijhouden” bracht Caro uit en probeerde weer te gaan rennen. Martijn rende mee. In de verte zagen ze nog flarden van de zwarte capes hoewel Caro het niet zeker wist want de bomen gingen flink heen en weer door de wind die plotseling was opgekomen.

“Die kant, die kant” mompelde Caro en trok Martijn mee naar links.

“Nee volgens mij zag ik ze naar rechts gaan” zei Martijn en rende de andere kant op. Caro werd door die plotselinge beweging uit balans gebracht, struikelde en viel opzij. Ze gilte en bleef toen stil. Martijn stopte abrupt en kwam terug.

“Shit, Caro wat is er?” riep hij tegen de wind in. Ze kreunde.

“Mijn voet, au” Ze begon te huilen. Martijn kwam naast haar zitten.

“Is je voet verzwikt? Toch niet gebroken hoop ik? Probeer eens of je overeind kan komen?” Caro steunde op één hand en kwam een stukje overeind. Ze probeerde op haar voet te gaan staan maar gilte het uit.

“Nee nee het kan echt niet!” Het was intussen gaan regenen. Grote druppels werden door de hevige wind tegen hen aan gesmeten. Ook zagen ze lichtflitsen in de verte en hoorden de donder.

“Wat moeten we nou doen?” zei Caro door haar tranen heen.

“Laten we maar ergens gaan schuilen, we zijn ze kwijt” ze Martijn gelaten. Voorzichtig tilde hij Caro een stukje op. Ze kreunde. Met een grote zwiep trok hij omhoog, ze steunde op haar goede voet.

“Ga even op dat stuk hout staan dat daar ligt” zei hij. Ze hinkte er naartoe en gebruikte haar handen om erop te komen. Het hout was glibberig maar het lukte haar. Toen kwam Martijn voor haar staan, bukte en zo kon ze op zijn rug klimmen. Langzaam kwam hij omhoog.

“Zo, waar naartoe?” zei hij en begon te lopen, de kant op die hij eerst aanwees.

“Volgens mij gingen ze de andere kant op..” mompelde Caro.

“Het maakt nu niet meer uit Car, we zijn op onszelf aangewezen” zei Martijn en liep verder, goed uitkijkend dat hij niet uitgleed over natte stenen.

Ze naderden een punt waar je twee kanten uit kon. Meer het bos in of richting een open vlakte. Martijn koos voor het bos. De wind sneed langs hen heen en de regen had ze al helemaal doorweekt. Na nog een stuk lopen hoorde Caro de ademhaling van Martijn steeds zwaarder gaan.

“Gaat het wel?”

“Nou pff, even uitrusten” zei Martijn en liet Caro voorzichtig zakken onder een grote boom. Ze landde op de voet waar ze op kon staan, de linker.

“Oh mijn rechervoet doet zo’n pijn”

“Kom even zitten” zei Martijn. Uit zijn zak trok hij een plastic zakje en legde dat op de grond. Hij hielp Caro om te gaan zitten.

“Waar heb je dat nou van?” vroeg ze.

“Oh ik had laatst marsrepen gekocht bij het Kruidvat” grinnikte hij.

“Jij en die snackbars, het is heel ongezond, dat weet je toch?” Martijn lachte. Ineens verstrakte zijn gezicht.

“Hoor je dat?” zei hij gespannen.

“Wat?” zei Caro. Ze was voorzichtig over haar been aan het wrijven en had niets gehoord. Martijn keek om zich heen.

“Ik hoorde iets” zei hij.

“Ach joh, het zal de wind wel zijn, het is echt hondeweer” zuchtte Caro.

“Ik wou dat we hier nooit verzeild waren geraakt..”

“Stil eens” zei Martijn. Caro keek op en luisterde. Ze hoorde het gieren van de wind, het ruisen van de bomen, de takken en de bladeren en het vallen van de regen. Maar daar tussendoor was nog iets anders. Een geluid, iets wat hoog was en op gefluit leek, of gegil van een vogel of iets anders.

“Wat is dat?” Gealarmeerd ging Caro overeind zitten. Het geluid leek dichterbij te komen. Caro ging dicht tegen de boom aan zitten. Ze sloeg haar handen om haar knieën en rilde. Martijn kwam naast haar zitten en sloeg zijn arm om haar heen.

“Het komt wel goed, het zullen wel vogels zijn” zei hij. Erg overtuigend klonk het niet, vond Caro. Ze leunde tegen hem aan. Ze was zo moe. Even sloot ze haar ogen en zakte weg in soort sluimer. Ze zag Elias voor zich die zijn hand op haar hoofd legde, dat ze met Martijn boven het boven zweefde en zichzelf beneden zag staan. Het maakte haar gelukkig. Het volgende moment schrok ze wakker omdat Martijn abrupt overeind ging staan. Ze kon maar net voorkomen dat ze opzij viel.

“What the...” begon Martijn. Voor hem, zag Caro, waren zwarte schaduwen te zien die langzaam dichterbij kwamen. Ze zag rode glinsteringen. Ze gilte. De schaduwen kwamen langzaam dichterbij. Martijn deinsde achteruit.”

“Shit wat is dit” fluisterde hij, “wat moeten we doen?” Caro kon niets uitbrengen. Ze zag de schaduwen dichterbij komen, ze meende door de regen heen gezichten te zien, bleek, strak met rode ogen die op hen gericht waren. Ineens schoot haar iets te binnen.

“De verbena, Martijn pak het snel!”

Even keek Martijn verbaasd naar haar. Toen haalde hij uit zijn zak een paar takken en hield die voor zich.

“Vort!” riep hij. “Wegwezen!”

De wezens of schaduwen of wat het ook waren stopten en Caro hoorde een gesis. De groep leek zich te verdelen, er gingen een aantal schaduwen naar links en een paar naar rechts. Martijn zwaaide met de verbena in het rond.

“Ga weg jullie!” riep hij in paniek uit. Caro probeerde overeind te komen op haar goede voet maar gleed weer weg. Moedeloos bleef ze zitten.

Plotseling was er lawaai, de figuren leken als één te gillen. Caro klemde haar oren dicht tussen haar handen. Ze gilte maar haar gegil werd één met het gegil om haar heen. Er schoot een schaduw naar haar toe, ze zag een bleek gezicht, rode ogen, verder alles zwart. En toen zag ze tanden, vlijmscherpe tanden. Ze gilte nog harder en hoorde Martijn iets roepen. Plotseling stond hij naast haar en duwde de figuur de verbena in het gezicht. Er klonk een hoog gillend geluid en weg was hij. Caro hijgde.

“We houden het niet vol, ze zijn met te veel” bracht ze uit. De schaduwen kwam tegelijk weer dichterbij. Caro voelde een angst zoals ze nog nooit eerder gevoeld had en tegelijk wist ze dat niet meer weg konden komen. Ze voelde een gelaten acceptatie over zich heen komen. Ze liet haar hoofd zakken. Het volgende moment zag ze vanuit haar ooghoeken een

lichtflits, vlakbij. Ze keek op. Badend in het licht zag ze Elias, die een soort lichtstraat naar de schaduwen schoot, waardoor ze het bos in gedreven werden. Elias schoot naar Caro en Martijn, pakte hun handen en trok ze mee.

“Wacht mijn voet...” stamelde Caro maar ze merkte dat haar voet de grond niet raakte, ze zweefde net als Martijn een paar centimeter boven de grond, net als Martijn. Versuft keek ze naar hem. Zijn ogen waren wijdopen gesperd, hij keek van Caro naar Elias en naar de grond.

“Sorry dat dit gebeurde” hoorde ze Elias zeggen.

“Iemand van de achterhoede zou op jullie letten maar die werd afgeleid door het onweer”

Hij zuchtte.

“Hoe kan ik nou ooit goede magiërs maken als ze hun hoofd er niet bij houden?!” Hij lachte. Caro keek hem verbaasd aan. Hij zag eruit als een engel, met zijn blauwe ogen en witte haar. Wat staat ons nu weer te wachten? Dacht ze, vlak voordat ze met een zachte plof op een met mosbegroeid veldje landden. Het was gestopt met regenen.